

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/37/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201385
Dátum vydania rozhodnutia:	12.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201385.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu: P. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., C., zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Králikom, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-65/DI-2002-SK zo dňa 19. mája 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/246/2010-34 zo dňa 21. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/246/2010-34 zo dňa 21. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. p. KRP-P-65/DI-2002-SK zo dňa 19. mája 2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Okresný dopravný inšpektorát - Oddelenie bezpečnosti cestnej premávky zo dňa 24. marca 2010, ktorým tento uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch), platného a účinného v čase spáchania skutku, a zároveň uložil žalobcovi zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 20 mesiacov. Vo veci obvinenia zo spáchania ďalších priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a i/ zákona o priestupkoch, správny orgán rozhodol o zastavení konania podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, pretože spáchanie týchto skutkov nebolo obvinenému z priestupku dokázané. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že v konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané porušenie povinnosti žalobcu a to odmietnutie podrobenia sa dychovej skúške na zistenie

alkoholu, čím zároveň porušil povinnosť účastníka cestnej premávky. Podľa názoru krajského súdu žalobca v konaní neuviedol žiaden dôkaz, pre ktorý sa objektívne nemohol podrobiť dychovej skúške (zdravotné dôvody a i.) a tiež neuviedol žiadnu objektívne akceptovateľnú prekážku, ktorá by mu bránila absolvovať vyšetrenie formou odberu krvi. K výške a druhu sankcie krajský súd uviedol, že tieto boli uložené v zákonom stanovených medziach a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neprimeranosti sankcie v konaní pred správnym orgánom nenamietal, táto nemôže byť predmetom súdneho prieskumu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal zaviazat' žalovaného na náhradu trov prvostupňového konania vo výške 228,71,-Eur a súdneho poplatku vo výške 33,- Eur, na náhradu trov druhostupňového konania vo výške 79,49,- Eur a súdneho poplatku vo výške 66,- Eur. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd znížil sankciu uloženú žalobcovi napadnutým rozhodnutím alebo aby odvolací súd zrušil rozhodnutie Krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

V odvolaní žalobca namietal, že v konaní neboli zohľadnené predchádzajúce právoplatné rozsudky okresného a krajského súdu, ktoré označili skutkový stav, slúžiaci ako podklad pre rozhodnutie správnych orgánov, za nejednoznačný a nedostatočný a že toto konštatovanie sa vzťahuje na všetky skutky žalobcu, teda aj na priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch.

Žalobca v odvolaní opakovane poukazoval na skutočnosti, ktoré boli v jeho prospech a to jednak skutočnosť, že počas celej doby pred jazdou žiadne alkoholické nápoje nepožil ako aj skutočnosť, že po predvedení na policajnú stanicu príslušníkmi Policajného zboru na výzvu stálej služby dobrovoľne a bez námietok vykonal dychovú skúšku.

Žalobca namietal nedostatočné prešetrenie tvrdenia, že neodmietol vykonať dychovú skúšku, ale požadoval riadne zabalený a označený náustok, nakoľko ten, ktorý mu podával príslušník Policajného zboru vykazoval známky znečistenia a nebol riadne zabalený. Žalobca v odvolaní poukázal tiež na skutočnosť, že bol príslušníkmi PZ nesprávne informovaný o odbere krvi, pretože mu nebolo oznámené, že náklady si bude hradit' žalobca sám len v prípade, ak bude výsledok odberov pozitívny.

Pochybenie krajského súdu videl žalobca v tom, že súd sa uspokojil len s tvrdeniami príslušníkov PZ o riadne zabalenom náustku, hoci žalobca tvrdil opak a že súd tento rozporný skutkový stav nevzal do úvahy.

Podľa žalobcu účelom ustanovenia §22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch je postihnúť osobu, ktorá sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu a tým sa vyhnúť prípadnému preukázaniu, že alkohol pred alebo počas jazdy osoba skutočne požíla. Je však neprijateľné postihnúť žalobcu podľa tohto ustanovenia, ak sa následnou dychovou skúškou na policajnej stanici preukáže, že žalobca alkoholické nápoje nepožil. Žalobca takýto postup správneho orgánu považuje za nesprávny, pretože sa potláča zmysel zákona postihovať užívanie alkoholických nápojov pred alebo počas jazdy.

Žalobca v odvolaní poukázal tiež na to, že žalovaný ani súd sa nezaoberali spoločenskou nebezpečnosťou konania žalobcu, hoci je to jeden zo znakov priestupku a tak mali vyhodnocovať túto okolnosť ex lege a na podporu svojho tvrdenia uviedol judikatúru českého najvyššieho správneho súdu. Žalobca sa domnieval, že žalovaný ani súd nezobrali na vedomie, že stupeň nebezpečnosti ním spáchaného priestupku je nepatrný, keďže bolo zistené, že žalobca žiadne alkoholické nápoje nepožil a pre zdravotné problémy ani požiť nemohol, pričom odmietol vykonanie dychovej skúšky z dôvodu, že príslušníci PZ nesplnili svoju zákonnú povinnosť a nedali mu riadne zabalený náustok.

Žalobca namietal tiež výšku sankcie, uloženú žalovaným, ako neprimeranú a dôvodil, že s poukazom na súdnu judikatúru sankcia uložená na spodnej hranici zákonného rozpätia v rámci zákonom povolenej voľnej úvahy nemôže byť považovaná za likvidačnú a teda nemôže byť zrušená pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného súdom. V rámci princípu tzv. plnej jurisdikcie v zmysle Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd môžu súdy v správnom súdnictve uložiť novú sankciu

nezávisle od rozhodnutia žalovaného.

Záverom odvolania žalobca vytýkal krajskému súdu nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav, neodôvodnené priklonenie sa na stranu žalovaného a nerešpektovanie zásady rovnosti zbraní v konaní ako aj porušenie práva žalobcu na riadnu obhajobu v rozpore s OSP a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd tým, že bez vykonania dokazovania prevzal závery tvrdené žalovaným bez prihliadnutie na presný opak tvrdený žalobcom.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že obranu žalobcu spočívajúcú v tom, že pred jazdou nepožil alkohol, že dychovú skúšku vykonal na OO PZ Ružinov- západ, ktorá bola negatívna, považuje za právne irelevantnú pre posúdenie zodpovednosti za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch, nakoľko predmetom konania nebolo preukázanie priestupku spočívajúceho vo vedení vozidla pod vplyvom alkoholu. Žalovaný má za to, že zákon nepripúšťa možnosť odoprieť výzvu policajta na vykonanie vyšetrenia na zistenie alkoholu a to ani v prípade, ak je vodič presvedčený, že alkohol nepožíval. Zákon tiež neumožňuje, aby vodič vzhľadom na subjektívne pocity a sympatie k hliadke určoval, kedy a kde bude skúšku na zistenie požitia alkoholu vykonávať. Vodič má povinnosť výzvu rešpektovať, skúšku vykonať a to buď dychovým prístrojom a v odôvodnených prípadoch požiadať o vykonanie skúšky lekárskeho vyšetrením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246 ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. marca 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej 5 dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V zmysle čl. VII zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 1. januára 2013 dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov tak, že v § 4 ods. 2 sa za prvú vetu vkladajú nové vety, ktoré znejú: "Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec."

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Špitálska ul. č. 14, 812 28 Bratislava listom č. KRPZ-BA-VO-43/2013 z 10. januára 2013 oznámilo, že :

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12. decembra 2012 bola rozpočtová organizácia Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave ku dňu 31. december 2012 zrušená.

Zrušenie rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave odôvodňuje stratu jej právnej subjektivity (Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave ako právnická osoba zaniklo). Práva a povinnosti rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave prešli dňom zrušenia na jej zriaďovateľa (ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to súd vykonal zmenu v označení žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že dňa 5. apríla 2002 o 23,05 hod. viedol žalobca osobné motorové vozidlo M., EČ: C., ktorého držiteľom bola

spoločnosť IKP Slovakia s.r.o. Po zastavení policajnou hliadkou na Rastislavovej ulici v Bratislave v dôsledku porušenia dopravných predpisov sa žalobca odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu a nepožiadala ani o vykonanie odberu krvi.

Priestupok bol spolu s priestupkom zo dňa 9. apríla 2002, ktorý nie je predmetom tohto konania prejednaný v rámci dvojstupňového konania správneho orgánu. Správny orgán uznal žalobcu vinným z porušenia §14 ods. 2, § 3 ods. 2 písm. c/, §4 ods. 2 písm. b/, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 12.000 slovenských korún a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 20 mesiacov. Následne v rámci súdneho konania boli rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Okresný dopravný inšpektorát- Oddelenie bezpečnosti cestnej premávky rozhodnutím zo dňa 24. marca 2010 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch, platného a účinného v čase spáchania skutku, a zároveň uložil žalobcovi zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 20 mesiacov. Vo veci obvinenia zo spáchania ďalších priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a i/ zákona o priestupkoch, správny orgán rozhodol o zastavení konania podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, pretože spáchanie týchto skutkov nebolo obvinenému z priestupku dokázané. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím č. KRP-P-65/DI-2002-SK zo dňa 19. mája 2010, ktorým rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Od náhrady trov konania vzhľadom na značný čas, ktorý uplynul od spáchania priestupku, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, upustil.

Žalobca napadol rozhodnutie žalovaného žalobou zo dňa 23. júna 2010 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-65/DI-2002-SK.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 OSP).

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch (platného a účinného v čase spáchania skutku) sa priestupku dopustí ten, kto f/ ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. e/, f/ a h/ možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Zákon č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách platný a účinný v čase spáchania skutku ustanovuje účastníkovi cestnej premávky v § 3 ods. 1 povinnosť dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone a vo všeobecne záväznom právnom predpise vydanom na jeho vykonanie (§ 130 ods. 2) a v ods. 2 písm. c/ povinnosť poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon.

Policajt je oprávnený podľa § 65 ods. 1 písm. c/ vyššie uvedeného zákona vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo a v súlade s ods. 3 osobe nevzniká nárok na úhradu nákladov, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním oprávnení policajta podľa odseku 1.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení účinnom v čase spáchania skutku, osoby vykonávajúce činnosť, pri ktorej by mohli ohroziť život, zdravie sebe alebo iným osobám alebo poškodiť majetok, nesmú požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky pri vykonávaní tejto činnosti alebo pred jej vykonávaním, ak by počas tejto činnosti mohli byť ešte pod ich vplyvom.

Podľa § 5 ods. 1 a 4 vyššie citovaného zákona príslušníci Policajného zboru, Vojenskej polície, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, Železničnej polície Slovenskej republiky, Zboru ozbrojenej ochrany letísk a zamestnanci obecnej a mestskej polície (ďalej len „policajný orgán“) sú oprávnení v rámci svojej pôsobnosti vyzvať osoby uvedené v § 4 ods. 1 na vyšetrenie na zistenie alkoholu alebo iných návykových látok.

Vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takému vyšetreniu, možno na požiadanie vykonať lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opitosti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že na základe posúdenia vykonaného dokazovania nemal rovnako ako súd prvého stupňa pochybnosti o dostatočnom preukázaní, že žalobca sa odmietol na výzvu policajta podrobiť vykonaniu dychovej skúšky, čo nepoprel ani žalobca a nespochybnili ani rozhodnutia okresného a krajského súdu v predchádzajúcom súdnom konaní (ktoré sa zmienili len o nedostatočnom prešetrení dôvodov odmietnutia), preto námietku žalobcu o nezohľadnení ich záverov nebolo možné považovať za dôvodnú.

Túto, pre účely preskúmavacieho konania podstatnú skutočnosť, nespochybňujú ani žalobcom opakovane uvádzané okolnosti, pre ktoré túto zákonom stanovenú povinnosť odmietol vykonať, ktoré však aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli pre potvrdenie tohto záveru a následne ani samotné rozhodnutie s poukazom na zákonom jednoznačne definované znaky skutkovej podstaty priestupku odmietnutia podrobiť sa dychovej skúške (§ 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch) relevantné. Žalobcom uvádzané dôvody, pre ktoré takúto výzvu nerešpektoval boli nepochybne žalovanému známe, zaoberal sa nimi, čo vyčerpávajúci spôsobom uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia a pokiaľ na ne neprihliadol z dôvodu, že neznamenali zbavenie zodpovednosti žalobcu za spáchaný priestupok, nemožno jeho postupu v tomto smere nič vyčítať. Obdobne k tejto skutočnosti zaujal stanovisko aj súd prvého stupňa, ktorý svoj postup a hodnotiaci úsudok ktorým dospel k vyslovenému záveru náležitým spôsobom zdôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Je nepochybné, že vodič je povinný uposlúchnuť výzvu policajta na vyšetrenie alkoholu v krvi aj v prípade, ak je presvedčený, že alkohol nepožíval a treba súhlasiť so žalovaným, že nemožno tolerovať, aby vodič vzhľadom na subjektívne pocity a sympatie k hliadke sám určoval kedy a kde skúšku na zistenie požitia alkoholu vykoná. Vodič má povinnosť výzvu rešpektovať a skúšku vykonať a to buď dychovým prístrojom a ak má k tomu dôvody, môže požiadať, aby skúška bola vykonaná lekárske vyšetrením. Ak v danom prípade vodič výzvu policajta nerešpektoval a skúšku nevykonával na mieste kontroly dopustil sa vytýkaného priestupku. Vo všeobecnosti totiž platí, že „občania sú povinní podrobiť sa výkonu právomoci verejného činiteľa bez ohľadu na ich súkromný názor. Ak sú presvedčení, že takýmto postupom bolo porušené ich právo, môžu sa voči nemu brániť zákonom upraveným postupom, avšak žiadna zákonná úprava neumožňuje, aby občania najprv hodnotili zákonnosť postupu verejného činiteľa a až na základe toho sa rozhodli pokyn uposlúchnuť alebo neuposlúchnuť“ (z uznesenia ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 263/97 zo 6. januára 1998)

Súd prvého stupňa náležite zdôvodnil aj svoj záver o tom, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovi bol predložený riadne zabalený a nepoškodený náustok. Vychádzal pri tom z vyjadrení službukonajúcich policajtov a tiež skutočnosti, že žalobca svoje tvrdenie, že náustok mal byť zabalený v poškodenom, pochybnom obale, nevzniesol na mieste spisovania oznámenia o priestupku, ale až po predvedení na policajné oddelenie. Podľa názoru súdu, predmetné tvrdenie žalobcu nie je spôsobilé vyvrátiť vyjadrenia policajtov, podávajúcich vo veci svedecké výpovede, podľa ktorých predmetný náustok bol aj s nepoškodeným obalom odovzdaný žalobcovi za účelom vykonania dychovej skúšky, pričom súd pripomenul všeobecne známy postup polície pri výzve o vykonanie dychovej skúšky účastníkom cestnej premávky, keď je vodičovi odovzdaný náustok v obale, ktorý si vodič sám otvorí, nasadí na prístroj a po použití sa tento nevracia policajtom. Na základe toho súd tvrdenie žalobcu, že na vykonanie dychovej skúšky mu mal byť predložený použitý náustok dôvodne považoval za nepodložené a nepresvedčivé.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že „samotná skutočnosť, že správny orgán a následne súd prvého stupňa niektorým tvrdeniam žalobcu neuverili, nepredstavuje vadu konania. V situácii, keď stoja proti sebe dve verzie príbehu je jasné, že (prínajmenšom) jedna z nich nemôže byť pravdivá. Podstatné je, aby k takémuto vyvráteniu jednej verzie a naopak potvrdeniu druhej verzie sa dospelo racionálnym a korektným spôsobom“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 13. marca 2008, 2 As 62/2007-50), o čom odvolací súd v danom prípade nemal pochybnosti. S poukazom na to, námietky žalobcu vytykajúce nedostatočné prešetrenie jeho tvrdení, ich nezohľadnenie resp. rozpornosť zisteného skutkového stavu v súvislosti s nimi nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto na ne neprihliadol.

Odvolací súd sa obdobne ako súd prvého stupňa stotožnil s konštatovaním žalovaného, že tvrdenia žalobcu, že po prvotnom odmietnutí sa neskôr podrobil vyšetreniu na zistenie alkoholu a že toto preukázalo, že žiadne alkoholické nápoje pred jazdou nepožil, nemožno považovať za relevantné, nakoľko je zrejmé, že predmetom konania je priestupok spočívajúci v nesplnení povinnosti podrobiť sa vykonaniu dychovej skúšky (§ 22 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch) neuposlúchnutím výzvy, pokynu resp. príkazu policajta (§ 3 ods. 2 písm. c/ zákona o premávke) a nie porušenie povinnosti viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja, ktorý je osobitnou skutkovou podstatou priestupku (§ 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch, § 4 ods. 3 písm. b/ zákona o premávke). V danom prípade nie je účelom trestania vedenia motorového vozidla po požití alkoholu, ale zabezpečenie potrebnej spolupráce podozrivého so správnym orgánom resp. sankcionovanie odmietnutia takejto spolupráce potrebnej pre vyšetrenie prípadne iného priestupku na úseku ochrany pred zneužívaním alkoholických nápojov. Túto skutočnosť žalobca vo svojej odvolacej argumentácii účelovo obchádza a preto jeho námietky o neprijateľnosti jeho postihnutia, o nezaobzeraní sa spoločenskou nebezpečnosťou jeho konania správnymi orgánmi ani súdom a neprimeranosťou sankcie vzťahujúce sa k tomu, že neskôr sa podrobil vyšetreniu na zistenie alkoholu a že toto preukázalo, že žiadne alkoholické nápoje pred jazdou nepožil, odvolací súd nepovažoval za vzťahujúce sa k veci a ako také ich nezohľadnil.

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi rozsudku krajského súdu (na ktoré odkazuje) a konštatuje, že tento nepochybil, ak na základe výsledkov vykonaného

dokazovania považoval rozhodnutie žalovaného za zákonné a žalobe nevyhovet. Námietky žalovaného uvádzané v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým tento súd dospel a dostatočne presvedčivým spôsobom uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s 250k ods.1 OSP keď žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v konaní nebol úspešný. Priznanie náhrady trov žalovanému zákon neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.